

Šulinys

2008 m. Vasaris

Nr. 20

Merkinės Vinco Krėvės gimnazija

19 - o „Šulinio“ numerio pristatymo metu. V. Černiausko nuotrauka.

„Šulinys“ jau DVIDEŠIMTAS!

Jau antrą kartą šiais mokslo metais tarsi mylimą vaiką redakcija JAGA išleidžia mokyklos laikraštį „Šulinys“.

Pirmąjį numerį leisdamos jautėmės kaip tikros mamos, palydinčios savo vaiką į pirmąją klasę.

Štai su dideliu džiaugsmu pristatome jums, mieli moksleiviai ir mokytojai, „Šulinio“ 20-ą numerį.

Šia proga nutariau parašyti, o tiksliau palyginti pirmąjį ir dvidešimtąjį.

Jie yra panašūs ir gana skirtingi. Skirtingi savo temomis. Panašūs tuo, jog kiekviename numeryje rašoma apie mokyklos veiklą, stengiasi, jog būtų įdomu skaityti, atsivėlgta ir į pačius mokinius. Kiekviena „Šulinio“ redakcija yra skirtinga skaičiumi ir žurnalistų idėjomis.

Na, nepasididžiukime ir pasigirkime, jog šiemetinė „Šulinio“ redakcija turi savo pavadinimą JAGA. Ši idėja kilo nejučiomis aptarinėjant 1-ąjį laikraščio numerį. Buvome keturios – Justė, Agnė, Giedrė ir Asta. Iš visų mūsų keturių pirmosios vardo raidės sudarėme žodį GAJA, taigi nutarėme, kad tai galėtų būti redakcijos pavadinimas. Pasibaigus pamokai, džiūgaudamos žingsniavome koridoriumi ir visaip kaitaliojome raides, kol netikėtai gimė žodis JAGA, ir vienbalsiai nusprendėme, kad jis geriau tiktų redakcijos pavadinimui. Taip pasakoja Asta Železauskaitė, viena iš „Šulinio“ žurnalistų bei redakcijos pavadinimo sumanytoja.

(Tęsinys 2 psl.)

„Šuliny“ jau DVIDEŠIMTAS!

(Pradžia 1 psl.) Šiometinę redakciją sudaro vienuolika žmonių: Rasa Vitkauskaitė, Monika Valeišaitė, Justina Ivanauskaitė, Agnė Bielinytė, Asta Železauskaitė, Martynas Žėkas, Giedrė Pačkauskaitė, Ernestas Gaidukevičius, Aistis Jurkonis ir žmonės, be kurių mes niekaip neišsiverstume – Rita ir Vytautas Černiauskai. Šie mokytojai visuomet dalyvauja „Šulinio“ veikloje. O kokia gi buvo pirmoji „Šulinio“ redakcija. Ją sudarė net 16 žmonių, galime teigti, jog komanda buvo tikrai stipri!

Vartydama pirmuosius „Šulinio“ numerius, randu visokias konkursų, skelbimų, juokingų trumpų istorijų, netgi siūlymų. Viena iš tokių siūlymų skaičiau 2001 m. vasario mėnesį išleistame „Šulinyje“. Skaičiau mokytojos Ritos Černiauskienės siūlymą ir nustebau moksleivių abejingumu paminint Laisvės gynėjų dieną... Tais metais sausio 12-oji buvo penktadienio vakaras, kuri, kaip įprasta mokiniai leidžia šokių salėje... Tiesa, ne man teisti

ir aiškinti, kas ką turi daryti, geriau nueikite į skaityklą. Pavartykite patys 2001 m. „Šulinį“ ir patys darykite išvadas...

Pastebėjau tai, kad pirmuosiuose „numeriuose yra aprašoma nepriklausomo entuziastų klubo „Kukumbalis“ veikla. O kituose jis užmirštas... Nusprendžiau, jog reikėtų sugrąžinti „Kukumbalį“ į „Šulinį“ ir taip galbūt pritraukti daugiau mokinių.

Tikėkimės, jog „Šuliny“ negulės vienoje iš skaityklos lentynų, karts nuo karto bus pavartomas mokinių ar mokytojų.

Tikėkimės, jog redakcija JAGA parenka įdomias temas, gerai atlieka savo darbą ir prižadame, kad „Šulinio“ numeriuose visus skaitytojus nustebinsime naujomis bei gaviomis temomis

*Nuoširdžiai jūsų „Šulinio“ žurnalistė
Justina Ivanauskaitė, 1b g kl.*

Seimo tikrovė ir iliuzija

„Seimas – Lietuvos Respublikos įstatymų leidžiamoji valdžia. Jame dirba tiesiogiai ir slaptu balsavimu ketveriems metams išrinktas 141 Seimo narys“. Internetu aptikau, rodos, tokį apibrėžimą ir pamaniau sau, štai kokia Lietuvos Seimo narių kaukė. Viskas puiku, lengvai suprantama. O štai tikybos mokytoja teigia, kad demokratija – pati idealiausia valstybės valdymo santvarka, kurią apibrėžti galima šitaip: laisvė, kurią „varžo“ atsakomybė.

Laisvė, kurios dar ne taip seniai mažoji mūsų Lietuvėlė neturėjo, o apie nepriklausomybę buvo galima tik svajoti. Matyt, todėl visi lietuviai buvo tokie vieningi ir pasiekė savo tikslą veikdami išvien. Na, o dabar, kai nuo mūsų pečių nuimta didelė našta, kai nebereikia dėl nieko kovoti, mes turime pačią idealiausią valstybės valdymo formą ir pačius juokingiausius pajacius – Seimo narius. Paprasti, eiliniai, niekuo negeresni už visus rinkėjus, tačiau save sureikšminantys dėdės ir tetos. Juos dar vadinama „elitu“, sako, jie turi daug pinigų, dideles galimybes, šmėžuoja žurnalistų akiratyje ir

TV ekranuose bei glostydami pilvus galvoja, kaip nusukus dar vieną kitą tūkstantėlį, kad žmona rytoj savo batų kolekciją papildytų dar penkiomis poromis. Dedasi protingi įmantriai išvingiuodami savo kalbą, liaudyje vadinamą „pilstymu iš tuščio į kiaurą“, šneka ištisus amžius ir nieko konkretaus nepasako. O liaudis juokiasi, bandydama atsakyti į klausimą, „kas per šmikiai ten sėdi?“ O jų nei daug, nei mažai – daugiau nei šimtas. Sunku būtų nustatyti tikrą skaičių Seimo narių, kurie atėjo savo finansinės padėties pagerinti, priimti vieną ar kitą „tobulesnį“ įstatymą ar jo pataisą, kad rytojus būtų Jam ir Jo artimiesiems geresnis. Juk būtent tokių pajacų ir yra didžioji Seimo dauguma. O likusius, atsidavusius tėvynei ir rinkėjams galima suskaičiuoti ant rankų pirščiukų.

Tokia štai marga „mišrainė“ sėdi mokesčių mokėtojų kišenėse ir nekvaršina sau dėl to galvos, mat turi savų problemų ir interesų, kurie skirtingi, tačiau turi vieną bendrą braižą – savo kadencijos metu kuo daugiau prisiplėšti iš valstybės ir pagerinti SAVO gyvenimą.

Antra didelė problema slypi rinkėjų galvose. Prieš kiekvienus rinkimus daugiau nei pusė turinčių balsavimo teisę sėdi namie, gurkšnoja arbatą ir peikdami tuometinę valdžią laukia permainų, o štai patys teisę išreikšti savo nuomonę balsuojant iššvaisto veltui. Juk ne dėl to žmonės kovojo už Lietuvos nepriklausomybę!

Žmonės, atsimerkit! Kiek galima žiūrėti žinias, kurios jau seniai juokingesnės už pačius juokingiausius „mūltikus“? Kol Lietuvoje nesiliauja streikuoti žmonės, alksta vaikai, visas valstybės „aparatas“ kasdien nustebina savo naujovėmis, ir visa Lietuva palaispniui nyksta – Tetos ir Dėdės, pasipuošę kostiumais, pirktais iš rinkėjų kišenės, demonstruoja madas ir savo „žinias“. Argi norime ir toliau sudarinėti „top‘us“, kuriuose skirstytumėm pajacams vietas už jų „žygdarbius“?

Štai aš, savo jaunoje ir dar šiek tiek paaugliškoje galvoje, regiu Lietuvos ateities viziją. Esu tikra, kad jeigu įgyvendintumėt mano „kelių žingsnelių“ politiką, padėtis Lietuvoje pasikeistų, gal ne iš esmės, tačiau bent jau „nebekvėpėtų“ išnykimu.

I žingsnis: Sumažinkite savo atlyginimus, taip kils mažiau streikų ir žmonių nepasitenkinimų. Juk Seimo narys – ne stebukladarys, todėl neteisinga jam mokėti atlyginimą, didesnę negu paprastiems valstybės tarnautojams, ir nematyti teigiamų jų darbo rezultatų.

II žingsnis: Nusileiskite ant žemės, juk esate toks pat žmogus ir sėdite šiltoje kėdėje tik dėl rinkėjų malonės.

III žingsnis: Neplėšikaukite, žmonės Jumis pasitiki. Įstatymai – tai taisyklės, pagal kurias turime žaisti, o ne jas apeiti.

IV žingsnis: Išmokite kalbėti, rinkėjai jau perprato Jūsų kalbėjimo manierą „pilstyti iš tuščio į kiaurą“. Todėl dėstykite savo mintis ir teisybę suprantamai, jeigu norite būti išgirstas ir gerbiamas.

V žingsnis: Dėvėkite uniformas. Manau, kad būtų puiki išeitis visiems seimūnams pasiūti uniformas. Taip sutaupysite, juk Jūsų atlyginimas, pagal *I žingsnį*, jau sumažintas. Visi būtumėt lygūs.

VI žingsnis: Planuodami valstybės biudžetą (savo atlyginimų nebedidinkite) daugiau lėšų skirkite sveikatos apsaugai, švietimui... Išsilavinimas ir žinios visų svarbiausia, o gal lengviau valdyti nemokšas?

VII žingsnis: sumažinkite Seimo nario kanceliarijoms prekėms skirtas sumas. Po viešnagės, kurios metu aplankiau Seimą ir pamačiau koridoriuose besimėtančias krūvas popierių ir tušinukų, nusprendžiau, kad tuos pinigus naudojate nenaudingai.

Kol kas užtenka šių VII žingsnių, kuriais eidami jau nuo kitų metų pagerinsite gyvenimą Lietuvoje. O vėliau ateisiu aš ir mano bendraamžiai. Užimsime Jūsų „krėslus“ ir dirbsime tėvynės labui. Darbo sąlygos pavydėtinos, todėl ateities karta, tarp jų ir aš, dirbdami nuversime kalnus ir garsinsime Lietuvą visame pasaulyje. Apie mus sužinos ne pagal dažną šmėžavimą TV ekrane, o pagal nuveiktus darbus. Norėčiau kad taip būtų...

*Gimnazijos Prezidentė
Monika Valeišaitė, 3a g kl.*

Aiščio Jurkonio nuotrauka

Akcija „Vaikai turi gyventi sveikoje aplinkoje“

Lapkričio 20 d. Jungtinių tautų vaiko teisių konvencija atšventė 18 – aji gimtadienį. Šią ypatingai svarbią progą reikėjo deramai paminėti visai Lietuvos valstybei. Ta proga Vilniuje vyko specialus renginys, kurį surengė tarptautinė organizacija „Gelbėkim vaikus“. Būtent jos narių ir Šiaulių miesto mokyklų prevencinių grupių „Mokiniai prieš smurtą“ iniciatyva paskatino mus visus prisijungti prie pradėtos akcijos, kurios metu moksleiviams buvo sudaryta galimybė savo parašu išreikšti nuomonę apie informacinių technologijų ir televizijos poveikį vaikų ir jaunimo pasaulėžiūrai. Organizatoriai siūlė atkreipti dėmesį į animacinius filmukus, kuriuos rodo mažiems vaikams, SMS pokalbius, TV reklamas ir laidas, kurios paskutiniu metu itin dažnai diktuoja, kaip, kur ir kada naudoti smurtą, siūloma populiarinti internetinius filtrus per žiniasklaidos priemones, kurti daugiau prevencinių reklamų, kurios būtų skirtos tėvams. Skelbiant šiuos dėmesio vertus pasiūlymus ir prisijungė daug mokinių, kurie gražių tikslų ir ketinimų vedini išreiškė nuomonę pasirašydami po peticija. Varėnos rajone šią iniciatyvą palaikė ir nuomonę išreiškė 6 mokyklų mokiniai: Varėnos „Ryto“, Valkininkų, Matuizų vidurinių, Perlojos ir Dubičių pagrindinių bei Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos. Baigiamasis akcijos koncertas bei oficialus parašų įteikimas vaiko teisių apsaugos kontrolieri R. Šalaševičiūtei ir buvo skirtas Jungtinių tautų vaiko teisių konvencijos 18 – ajam gimtadieniui paminėti.

Kaip ir minėjau, šaltą ir vėjuotą antradienio rytą į Vilnių išvyko penkios mokinės iš Varėnos rajono, tai varėniškė Aistė Grigaitė, merkiniškė Rasa Vitkauskaitė, Miglė Lusaitė iš Valkininkų, Greta Jurgelionytė iš Matuizų ir perlojiškė Jūratė Vaisietaitė. Mokinius lydėjo Varėnos r. savivaldybės administracijos Švietimo, kultūros ir sporto skyriaus vyr. specialistė Inga Kudarauskienė.

Nuvykusios į Vilnių, dalyvės nuėjo į Lietuvos Respublikos Konstitucinį teismą, ten jas ir kitų rajonų atstovus priėmė Vaiko teisių

apsaugos kontrolierė Rimantė Šalaševičiūtė ir teisėjai Egidijus Kūris (pirmininkas), Toma Birmontienė, Zenonas Namavičius. Mokiniai buvo pakviesti į Konferencijų salę, kurioje teisėjai ir R. Šalaševičiūtė papasakojo apie šią akciją, o vėliau pristatė ir patį Konstitucinį teismą, apibūdino atliekamus darbus jame. Dalyviai galėjo nesivarždami klausinėti to, kas jiems įdomu ir galbūt paskutiniu metu kelia daugiausia rūpesčių. Į klausimus buvo atsakyta labai išsamiai, nuoširdžiai. Teisėjai ir kontrolierė mus skatino viskuo domėtis ir būti drąsiais ne tik šiame renginyje, bet ir pačiame gyvenime. Apžiūrėjome ir Teismo salę, kurioje vyksta visi procesai bei svarstomos bylos. Tiesiai iš Konstitucinio teismo keliavome į LR Seimą, kuriame koncertuojant Lietuvos Kameriniam orkestrui ir buvo įteikti svarbieji parašai R. Šalaševičiūtei.

Iš tiesų, labai džiugu, kad parašų per itin trumpą laiką visoje Lietuvoje buvo surinkta 19 920. Šioje akcijoje pasiryžo dalyvauti 182 mokyklos iš 31 savivaldybės. Parašai nebuvo renkami šiaip sau. Jie bus įteikti Seimo Švietimo, mokslo ir kultūros komiteto nariams svarstant „Nepilnamečių apsaugos nuo neigiamo viešosios informacijos poveikio įstatymo 7 straipsnio papildymo ir pakeitimo įstatymo projektą“. Jame siūloma tik suaugusiems skirtas programas leisti transliuoti nuo vidurnakčio (24 valandos) iki paryčių (6 valandos).

Į baigiamąjį koncertą vyko ne visi dalyviai. Mokyklų atstovai, kurie atvežė daugiausia parašų, buvo pakviesti dalyvauti diskusijoje su Seimo nariais ir jiems atvirai išsakyti nuomonę apie neigiamą informacinių technologijų ir televizijos poveikį vaikų ir jaunimo pasaulėžiūrai.

Smagu, kuomet atsiranda tiek daug norinčių dalyvauti prasminguose, gražiuose renginiuose. Gera pasidaro, kai žmonės, užimantys aukštas pareigas, priima ir mokinių nuomones, su mumis ieško bendrų problemų sprendimų būdų ir pasitiki svarstant net tokius itin svarbius klausimus.

Rasa Vitkauskaitė, 3b g kl.

Tiems, kam šaipytis malonu...

Gal jūs kokie nesveiki? Norėčiau būtent tokį klausimą užduoti visiems, kurie mėgsta pasišaipyti iš kitų. Visi šie šaipūnai ir kietiakai nepasižymi labai didelia išmintimi... Ir tai aiškiai matyti. Juk žmogaus trūkumus pastebime pirmiausia...

Vis dažniau man iškyla klausimas, kas kaltas dėl to, kad mes esame išugdyti tokie netolerantiški ir nepakantūs kitiems? Nėra tokios mokyklos, vaikų darželio, kuriuose nebūtų paniekinami netokie kaip visi... Paprastai tariant, nenormalūs. Kiekvienais metais būtent dėl šios preižasties besikreipiančių į psichologą vaikų amžiaus vidurkis didėja. Nuo mažens tai ugdo vaikui nepilnavertiškumo kompleksą, jis jaučiasi prastesnis už kitus. Sulaukus paauglystės yra tikimybė susirgti depresija, kuri gali baigtis labai liūdnai. Su šia didele problema jau pradėta kovoti. Atsiranda reklamų, akcijų, skatinančių susimąstyti apie savo elgesį, padėti tiems, kam reikia mūsų pagalbos, paremti juos bei užkirsti kelią pasityčiojimams. Tai veiksminga, nes daugiau kalbama apie šią problemą mokyklose, raginama kreiptis, netylėti, pasipasakoti...

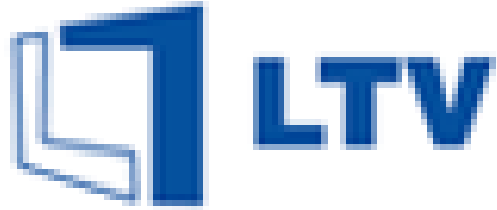
Dabar grįžkime prie kitos pusės – viso to kaltininkų. Jų elgesys yra paaiškinimas įvairiai, bet kas keisčiausia... Nustatyta, jog tie, kurie tyčiojasi, yra patyrę tą malonumą – šaipymąsi, nepripažinimą, netolerantiškumą. Tą pyktį, kurį laikė tuomet, jie išlieja ant kitų. Jiems smagu pasišaipyti, nes tada jaučia, jog tas žmogus yra silpnesnis... Tai būdas parodyti savo jėgą, kurią kažkada kažkas paniekino. Galima teigti, kad tie, iš kurių dabar yra šaipomasi, kažkada parklupdys kitą. Mes atrodome kaip kokie grobuonys, tykantys kitų, norėdami pažeminti, sužeisti, užgauti kuo skaudžiau. Dabar norėčiau sužinoti, ką vis dėl to vadiname žmogiškumu... Galbūt kai kuriems labai sunku yra prieiti prie žmogaus ir paklausti, kaip jis jaučiasi. Ne visi išdrįsta, bet dauguma pastebi, tik nieko neįsiima... O tu norėtum, kai tau bus negera, kad prieitų kitas, tau nusišypsotų ir pasiteirautų, ar viskas gerai? Nebūtų malonu? Pripažink, kažkur giliai širdyje tu jam labai padėkotum... Galbūt tau to ir tereikėjo, kad nors trumpam viskas užsimirštų ir pagaliau nusišypsotum.

Asta Železauskaitė, 1b g kl.

Vytauto Černiausko nuotrauka

GIMNAZISTAI LIETUVOS TELEVIZIJOJE

Lietuvos televizija ir radijas! Argi tai ne viliojanti įstaiga? Argi nekelia susidomėjimo? Įdomu! Būtent mūsų Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos mokinių lūkesčiai kada nors pamatyti, kaip vyksta darbas ten ir buvo išpildyti. Ir tai tik žurnalistės Jūratės Markeliūnaitės – Mičiulienės dėka. Taip!

Lietuvos televizijoje ir radijuje įvyko mūsų susitikimas su Garbės galerijos nare. Keliavome į Vilnių po pamokų, kiek nuvargę, bet kupini entuziazmo ir geros nuotaikos. Vos atvykus mus pasitiko Jūratė ir gidė. Ekskursija prasidėjo nuo mini muziejaus, kuriame atsispindi visa Televizijos ir Radijo istorija: tai ir pirmosios kameros, televizoriai, radijai, mikrofonai ir netgi istorinės nuotraukos. Vėliau prasidėjo įdomiausioji vaikštynių po didžiuosius televizijos labirintus dalis. Pirmiausia užsukome į studiją, kurioje filmuojamas „Lietuvos šokių dešimtukas“. Čia netikėtai užklupome berepetuojančius Agne Armoškaite – Šemberienę su savo šokių partneriu. Turėjome galimybę stebėti jų šokio fragmentus.

Keliaudami vingiuojančiais ir galvą susukančiais koridoriais patekome į radijo stočių korpusą. Ten netikėtai sutikome radijo stoties „Klasika“ laidų vedėją diktorių Vytautą Širką, kuris pasiryžo mums daugiau papasakoti apie savo profesiją ir aprodyti savo darbo vietą. Buvo iš tiesų įdomu klausytis radijo laidų vedėjo, mat jo kalba itin taisyklinga. Be to, tai žmogus, kuris turi neapsakomai gerą iškalbą. Labai įsiminė pasakyti jo žodžiai: „Žurnalistika yra laisvė“. Manau, kad tai iš tiesų yra teisinga mintis. Žurnalistika – viena iš nedaugelio specialybių, kuriose galbūt galioja visiška žodžio ir nuomonės laisvė.

Kita mūsų stotelė buvo ir vėl susijusi su televizija. Sukdamiesi vingriais laiptų posūkiomis patekome į studiją, kurioje filmuojamos daugelis informacinių, pramoginių LRT laidų, tarp jų

„Labas rytas“, „Labas vakaras“ ir „Panorama“, „Žinios“. Turėjome galimybę patys prisėsti prie „Žinių“ vedėjų stalo. Nepaprastai įdomu buvo patirti keistą fizikos dėsniai tepaaiškinamą inkrustacijos reiškinių. Kam įdomu kas tai yra, teks apsilankyti televizijoje! ☺

Ir pagaliau, jau atsisveikinat su mūsų Garbės galerijos nare, netikėtai pro mus su grikių košės lėkšte pralėkė šmaikščioji Zita Kelmickaitė, kuri, išvydusi grupę jai šiek tiek pažįstamų merkiniškių, užklausė, ar buvome montažinėje. Visiems vieningai ištarus ne, laidos „Gyvenimo ratu“ vedėja mus pasisiūlė ten nuvesti, mat, jos manymu, būti televizijoje ir neužėiti pažiūrėti, kaip nufilmuota medžiaga paruošiama mums – žiūrovams – būtų didžiausia nuodėmė. Užėję išvydome, kaip genialus režisierius Juozas Javaitis klijuoja gabalais turimą medžiagą, galvoje jau turėdamas bendrą vaizdą, girdėdamas reikalingą garsą. Įdomiausia, kad 25 sekundžių epizodui paruošti montažinės darbuotojai sugaišta net 2 valandas. Tai bent!

Taigi pasibaigus ekskursijai, jau ir keliaudami namų link, priėjome išvadą, kad darbas televizijoje ir radijuje nėra stebuklų laukas, tačiau labai įdomus, sunkus, daug žinių ir ištvermės reikalaujantis triūsas. Kad tokį darbą po keleto metų galėtų dirbti kažkuri ir mūsų dalis, tereikia tik siekti savo tikslų. Susitikimas su žurnaliste mus padrąsino. Paskatino žengti pirmyn dideliais žingsniais, nieko nebijant. Juk toks ir yra projekto tikslas – „Drašinti ateitį“. Ateitis – tai mes.

Ačiū Jūratei Markeliūnaitei – Mičiulienei už ypač įdomią ir įsimintiną kelionę.

Rasa Vitkauskaitė 3b g kl.

Prisiminkime karnavalą

Kaip ir kasmet, gruodžio 28 d. mūsų mokykloje vyko karnavalas, kurio tema buvo „Disko vakarėlis“. Kiekviena klasė turėjo pasirinkti iš 80-ojo dešimtmečio populiariausių dainų. Kaip ir tikėjomės, sulaukėme gerų numerių.

Karnavalą pradėjo naujai susikūrusi mokyklos grupė „Arnika“ – visiems gerai žinoma, kaip „6-tukas+1“. Kiekvienos klasės pasirodymas buvo kažkuo išsiskiriantis, įdomus. Nors ir tartasi, kad apranga turi atitikti disko stilių, tačiau 2a gimnazijos klasė išsiskyrė iš visų. Jų pasirodyme nestigo šou elementų ir humoro. Na, bet nėra ko stebėtis ... Ši, klasė visuomet paruošia juokingai vaidinimus...

Viena klasė sušoko šoki, kiti dainą sukūrė, treči bandė dar kuo nors sužavėti publiką...

Tradiciškai renginį vedė Justinas Bagdžius ir gimnazijos prezidentė Monika Valeišaitė. Jiedu puikiai įsijautė į savo rolę ir kaip visuomet buvo šaunūs.

Kažin kodėl mokytojai šiemet nepasirodė? O juk kiekvienas metais pristatydavo linksmą numerį... Tikėkimės, jog jie ne tik sugeba prie lentos pastovėti, o kartu ir scenai yra sutverti...

Su nekantrumu laukiame kitų metų karnavalo! Įdomu, kokia bus tema? Viliuosi, jog bus ne mažiau patraukli

Justina Ivanauskaitė 1b g. klasė

Rogėmis

*Rogėmis mes lekiam greitai,
Ugnimi per dangų.
Griežia mums gražuolės snaižės
Ir žvaigždės mums žarsto.
Lėkėme mes greit prieš vėją –
Ėh, vaikučiai laukia!
Juk Kalėdos jau artėja,
Atneša Jos laimę.
Cepelinai jau ant stalo
Ir jie taip garuoja,
Užuodė Kalėdų senis
Net aukštai ant stogo.
Staigiai krito Jis į krosnį,
Kraustė dovanėles,
Atkėliavęs ilgą kelią
Ir taip išbadėjęs.
Taip ir truko jo kelionė, po pasaulį gražų,
Ėmė ir užmigo senis prie Kalėdų stalo.*

Rugilė Jaciunskaitė, 1b g kl., 2007 m.

Vytauto Černiausko nuotrauka

Kelionė į Vokietiją ir atgal

Ankstyvą lapkričio 4-osios rytą 10 mokinių iš Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos, Varėnos „Ažuolo“ ir „Ryto“, Senosios Varėnos A. Ryliškio bei Matuizų vidurinių, susikrovę lagaminus ir atsisveikinę su artimaisiais, išvyko į Vokietijos pasienyje esantį Prenclau miestelį. Kelionė, trukusi beveik 19 valandų, nespėjo prailgti ir ne vienam davė peno gerai nuotakai. Šauni kompanija, linksmi vairuotojai ir, žinoma, jaunatviškos mokytojos leido šypsena nepalikti veido visą kelią. Vykome tikėdamiesi kalnus nuversti – patobulinti anglų kalbą, diskutuoti įvairiomis temomis, susipažinti su kitų šalių atstovais. Deja, teko nusivilti, į kalnus kopti net nepradėjom, mat projekte vyravo vokiečių (nors turėjo būti anglų) kalba. Todėl savo užsienio kalbos žinias teko demonstruoti tik laisvalaikio bendraujant su lenkų jaunimu.

Kodėl lenkų? Taip taip, dalyvavo ten ir švedai bei vokiečiai, tačiau amžiaus, pažiūrų ir išsiauklėjimo lygis skyrėsi akivaizdžiai, todėl rasti bendrų interesų buvo iš tiesų sunku. Tiesa, iš dalies nusivylėme ir gan prastu organizatorių darbu. Vykdami ten neturėjome tikslios programos, tad organizatorių vis klausinėjome, kas bus toliau, nors jie, paradoksalu – nieko nesu-prato angliškai.

Patys užsiėmimai buvo įdomūs: gami-nome rankdarbius, mozaikas bei suvenyrus iš, kaip sakė organizatoriai, „minkšto“ akmens. Turėjoma nemažai laisvo laiko, keliavome į Berlyną, kur organizatorių dėka aplankėme įžymiausias šio miesto vietas, kaip antai – Ber-lyno siena, televizijos bokštas, iš kurio nusid-riekia visa Vokietijos sostinės panorama, Jūrų muziejų ir kt. Puikiai pasirodėme suorganizuo-tame tarptautiniame tinklinio turnyre, kuriame užėmėme I-ąją vietą, susipažinome su Švedijos, Lenkijos bei Vokietijos tradiciniais patiekalais, tų šalių gyvenimu ir tradicijomis, na, o dienos pabaigoje laukdavo diskoteka.

Gyvenimo sąlygos buvo puikios, gyven-ome su savo tautiečiais puikiuose kambari-uose, maistu taip pat nesiskundėme, kaip ir aptarnaujančiu personalu, kuris visada rūpinosi, kad mums nieko netrūktų. Kiekviena diena buvo ypatinga ir kupina išpūdžių, kaip ir visa kelionė. Tik štai vos grįžus į Lietuvą, vėlyvą lakričio 9-osios naktį, aplankius dalelę pasaulio, buvome priversti nusileisti ant žemės, kai Senojoje Varėnoje buvome užpulti. Laimė, viskas baigėsi laimingai, didelių nuostolių nepatyrėme, užteko adrenalino ir išgąščio, kuris dar ilgam primins apie šią kelionę.

Monika Valeišaitė, 3a g kl.

Pabėgimas Pabėgimas

Daugelis jaunuolių bėgdami iš namų mano, jog išvengs nemalonių pokalbių su tėvais, pabėgs nuo savęs ir kaltės jausmo bei įrodys, kokie yra drąsūs ir savarankiški. Deja, tenka pripažinti, kad tokie bėgliai klysta. Pirma, jie turi draugų ir jaučiasi drąsūs tik tol, kol

kišenėse nepradeda švilpauti vėjai. Antra, miestas, kuriame iki tol gyveno, siauruose ir tamsiuose skersgatviuose naktį nebeatrodo toks mielas, žavingas ir jaukus. Trečia, nuo artimųjų priekaištų pabėgti įmanoma, tačiau sąžinė visada „velkasi“ iš paskos su savais kaltinimais. Ketvirta, namų, artimųjų ir namuose paruošto maisto ilgesys nugali viską. Taigi ilgai sau sąžinės priekaištai ir ilgesys priverčia suprasti, kad pabėgimas iš namų tikrai nėra pats geriausias ir protingiausias pasirinkimas

Monika Valeišaitė, 3a g kl.

Ką man reiškia gyventi

laisvoje Lietuvoje?

Tada buvau aš dar mažytis,
Pusantrų metų ne daugiau,
Tuomet rūpėjo man tik mašinytės,
Kuriomis vis žaidžiau, žaidžiau...

Tas metų laikas buvo toks grėsmingas,
Žmonių širdyse šūkliai: „Lietuva!“
Visi norėjo tapt laimingais,
Gyvent tėvynėj nepriklausomoj, laisvoj.

Aplink patrankos, šūviai gaudžia,
Naktis ta buvo įsimintina...
Gynėjai stovi, laukia šturmo,
Kurį planavo Rusijos valdžia.

Tačiau išaušo Sausio 13-osios rytas,
Su naktimi, su ašarų audra,
Netruko laisvės šūkliai nuaidėti
Ir rusų armijos čionai jau nebėra...

Dabar reikėtų jiems atsidėkoti,
Esu kaip paukštis laisvas danguje.
Galiu pažinti švytintį rytojų,
Nes laisvę aš gavau narsių žmonių dėka.

Gediminas Juknevičius, 3a g kl.

Stoviu prieš tave

Stoviu prieš tave, Lietuva,
Tokią mažą, žvakučių pridegiotą,
Dainų pridainuotą, ašarų prilietą...

Stoviu ir matau tavo veidą rūškana,
neramų...
Tavo plaukus geltonai, žaliai,
raudonai nupiltus...
Ir širdį gyvą...
Švininio ginklo, režimo, rimbo
iškankintą...

Klaupiuosi, Lietuva, prieš tave...
Bijau prarast, išduot, nuteisti.
Bijau ta sunkiai iškovotą laisvę
kita...
Ta tolimes ir svetima pakeisti !

Aš stoviu prieš tave ir niekur neisiu...
Aš stoviu prieš tave, tavęs neteisiu...
NEPALEISIU...

Sandra Janickaitė, 4 g kl.

Aisčio Jurkonio nuotr: paminėti Sausio 13 susirinkę mokiniai išvydo dvyliktokų kompoziciją (vad. R. Černiauskiene)

Projekto „Nerūkanti klasė“ naujienos

Visoje Lietuvoje jau ne pirmus metus vyksta konkursas „Nerūkanti klasė“. Tai projektas, skatinantis 8 klasių mokinius populiarinti prevencinę veiklą, nerūkyti, kalbėti bei ieškoti naudingos informacijos apie tabako teikiamą žalą. Penktadienį (sausio 25 d.) vyko Varėnos savivaldybės komandų II – asis kovų etapas. Tai buvo žinių patikrinimas – įvairios viktorinos, galvosūkių (I – ajame etape vyko sportinės varžybos). III – ioji kova bus meninė – reikia pasiruošti vaidinimą taip pat prevencine tema. Varėnos rajone dalyvauja 6 mokyklos: Varėnos „Ažuolo“ vidurinė mokykla 8a klasė (vadovė Rita Lysenko), Varėnos „Ryto“ vidurinė mokykla 8c (vadovė Sigutė Taločkienė), Merkinės Vinco Krėvės gimnazija 8a (vadovė Jolanta Dubrovina), ir 8b klasės (vadovė Irena Lužienė), Panočių vidurinė mokykla 8 (vadovė Aušra Smelevičienė) bei Marcinkonių pagrindinė mokykla 8 klasė (vadovas Jonas Žibūda).

Merkinės Vinco Krėvės gimnazijos aštuntokai II – jame ture pasirodė pakankamai išpūdingai: 8b užėmė 2 vietą, o 8a – 3 -ią. Išgirdusi šią visai gimnazijai garbingą žinią nusprendžiau pati pakamantinėti aštuntokus. Prasadėjus šiam projektui, pasak dalyvių, kai kurie iš tiesų rimtai susimąstė apie tai, koks bausis ir kenksmingas jaunam (ir ne tik) organizmui yra rūkymas. Mokiniai džiūgauja, kad kuo labiau ruošiasi šiam konkursui, tuo daugiau naudingos informacijos išpeša. Jiems labai daug padeda auklėtojos, suteikia daug žinių, pasiūlo ganėtinai daug netikėtų sprendimų. Dažniausiai jie apie tai kalba per klasės valandėles, beje, apie tai mėgsta paplepti ir su kai kuriais mokytojais, ypač tuomet, kai tokia tema būna įtraukta į mokymosi planą. Juk naudinga informacija dar niekuomet nėra pakišusi kojos žengiant žingsnį pirmyn!

Daug dėmesio šiai akcijai skiriama per dailės pamokas, mat reikia piešinių, plakatų ar net agitacinių šūkių. Smagiausia, kad aštuntokėliai ne tik iš mokytojų traukia naudingas žinias, bet suskumba ir patys pasidomėti, ir įdomesnių faktų faktelių susižinoti. Taigi ne iš kelmo spirti, supranta, kuomet reikia rasti ir gaudyti naudingas žinias.

Na, o aš norėčiau palinkėti sėkmės mieliems aštuntokams tolimesniuose turuose. Tikiuosi, kad visa tai, ką jie sužinojo ir išmoko bei įgavo patirties, pagelbės ne tik dalyvaujant projekte, tačiau prieš griebiant cigaretę privers susimąstyti apie jos dovanojamas bėdas – priklausomybę, tabako kvapą ir mirtinas bei lėtines ligas.

Rasa Vitkauskaitė, 3b g. kl.

*Aisčio Jurkonio nuotraukoje:
8 b klasės pasirodymas*

Paauglystė – kelias į save?

Ech, ta paauglystė... Ir kodėl kilo tokia idėja rašyti apie ją? Trumpai drūtai tariant, tai – mūsų septintokai, jų elgesys ir nevaržoma energija paskatino griebtis tokios temos. Jie tiesiog šiomet pabudo iš savo miego ir tai rodo visai mokyklai. Jų pilna visur! Pabandysime suprasti ir išsiaiškinti, kas gi kaltas dėl tokio trylikamečių elgesio.

Septintokams, kaip ir daugeliui mūsų vyresnių klasių mokinių, – pats sunkiausias ir gražiausias laikas šiuo metu. Kas yra trylikametis? Paauglys. O kaip žinia, paauglystė prasideda apie vienuoliktuosius gyvenimo metus... Sunku tiek tėvams, tiek vaikams. Dažnas, į šį gyvenimo tarpsnį patekęs vaikas pasakytų, kad jo tėvai tikriausiai niekad nebuvo tokio pat amžiaus kaip ir jis, nes niekaip negali suprasti, kad jų atžala nebe kūdikis ir gali pats savimi pasirūpinti... Prasideda konfliktai, paaugliai ima reikšti savo nuomonę ir nenori įsikibti į mamos sijoną. Ramus berniukas virto nesutramdomu maištininku, o paklusni mergaitė metė šalin raudonus kaspinus nuo kasų, ir tapo vulgaria panke. Tėvai, sugrižę į namus, pamato tikrą jovalą po ką tik praūžusio vakarėlio, o mama kažkuriam pasaulio gale 3 valandą nakties negali užmigti, mat jos vaikas žadėjo grįžti vienuoliktą.

Paauglys primena romantizmo epochos herojų – maištauojantį, giliai jaučiantį, save ir aplinką analizuojantį, visuotinių normų nepaisantį žmogų. Jis keičiasi savo mąstymu, atsiranda kriterijai, pagal kuriuos renkiasi draugus, juk su jais dabar praleidi daug laiko. Trokšti būti savarankiškas, nepriklausomas. Jei kalbos apie draugystę sukeldavo juoką, tai dabar priešingai – nė kiek nestebina. Netgi pasakas apie pelenę ir bjaurų ančiuką pakeičia šokiruojantys kaip M. Burgess'o romanai „Heroinas“ ar „Darant tai“.

Keičiasi ne tik mąstymas, kažkas nutinka ir kūnui. Apie kūno pokyčius čia nekalbėsime, tam yra biologijos pamoka ir nieko naujo nepasakysiu. Tačiau kartais į besikeičiančias kūno formas reaguojama per daug jautriai ir dėl to paauglys ima savęs nekęsti. Nereikėtų

stebėtis, kad sienos aplipdytos „dievukų“ plakatais. Paaugliui tai yra autoritetas, jis lygina save su juo, nori būti panašus. Kaip manote, kodėl pradėta drausti per liesoms manekenėms lipti ant podiumo? Vyraujantis liesumo kultas labai paveikia paaugles. Jos liaujasi valgyti, jaudinasi dėl kiekvieno suvalgyto papildomo pyragėlio, pernelyg ilgai draugauja su veidrodžiu, kol rimta liga, kuri vadinasi anoreksija, ilgam paguldo jas net į specialią ligoninę. Taigi, esame išties labai jautrūs ir mus stipriai gali paveikti aplinka.

Mes renkames draugus, kelią, kuriuo norime eiti, kokiais norime būti ir toji aplinka daro didelę įtaką. Reaguojame į kitų nuomonę labai skaudžiai ir kartais negalime pakęsti savo nuotaikų svyravimo, kai vieną minutę esi užsisklendęs savy, o kitą jau šokinėji iš džiaugsmo. Prisiminkime pradinės klases, kai noriai klausydavome mokytojų ir net apsiverkdavome, jei ko nesuprasdavome. Gal palyginkime, kaipgi yra dabar? Būdami paaugliais jau nebijome įrodinėti savo tiesų ir net pakeltu tonu ginčytis su pačiu mokytoju.

Savo bendraamžių aplinkoje norime nelikti nepastebėti ir nepripažinti. Neretai siekiama būti ir lyderiu, ir bandoma pritapti prie kitų, kad tavęs neatstumtų. Iš tiesų kvaila, kad norėdami to pasiekti, griebiamės net žalingų įpročių: rūkymo, alkoholio ir deja deja – narkotikų. Smagu, jei atsilaikoma ir nebijoma, kad būsi pavadintas „mamyčiuku“.

Gal paauglystė, tai – kelias į save?

Giedrė Pačkauskaitė, 1b g kl.

„Prokrusto lova dabartyje“

Esė **P**rokrusto lova – rėmai, į kuriuos stengiamasi per prievartą ką nors išprausti. Šiurpas ima bėgioti mano kūnu, vos susimąščius apie šį reiškinį. Rodos, tai labai tolima praeitis, kuri niekaip nesisieja su mūsų dienomis. Deja, taip manydami mes klystame.

Sunku tuo patikėti, tačiau manau, nė kiek nesuklysiu teigdama, jog šiais laikais mes esame tie patys Prokrusto „svečiai“, guldomi į lovą, kitaip tariant, spraudžiami į rėmus, kuriuos jau sukurtus mums paliko proseneliai, o mes juos dar labiau „tobuliname“ patys sau apsunkindami gyvenimą. Kiekviena diena mus stengiasi išprausti į rėmus. Vos pabudus anksti ryte prasideda užburtas ratas, kuriuo turi bėgti net neabejodamas, nesustodamas ir jokių būdu nenukrypdamas į šalį, juk visiems baisu pagalvoti, „ką pasakys kiti“. Toks jau tas gyvenimas – bėgi, skubi, taikaisi prie kitų, dažnai pamini visus savo įsitikinimus, interesus ir mintis, kad įsitvirtintum žiaurioje ir negailestingoje visuomenėje. Dažnai žmonės bijo garsiai reikšti savo mintis, mat jeigu nuomonė išsiskiria iš kitų, jautiesi taip, lyg girdėtum šalia tavęs einantį Prokrustą – milžiną galiūną ar pan.....

Elementaru, kad vos gimusiam vaikui tėvai, tarsį kokie antikiniai, bando įdiegti, kad jų brangiausioji ir mylimiausioji atžalėlė turi stengtis gyventi vienaip ar kitaip, siekti tikslo, iš jo reikalaujama ir tikimasi daug. Vaikas vedamas į įvairiausių popamokinės veiklos būrelius, kartais tėvai net nesiteirauja, ar kūdikiui tai patinka. Dažnai tokiam vargšeliui tenka jaustis įpareigotam neapvilti tėvų vilčių ir nepaisyti savų norų. Baigus mokyklą dažnam jaunuoliui lemiamą „patarimą“, kur stoti, taip pat įperša tėvai, mat pastariesiems neturi būti gėda pasakyti draugams, jog jų vaikas studijuoja ne pačią prestižiškiausią specialybę.

Vėliau, ieškodami darbo būname pakviesti į pokalbį. O bet kuris darbas, kaip žinia, irgi turi savus „rėmus“. Todėl nė nemėgink pasakyti per daug ar per mažai, nes ne tik būsi neigiamai viršininko įvertintas, nesuprastas, bet norimą darbą matysi kaip savo ausis. Žinoma,

viską šiame pokalbyje nulems ne tik žmogaus sugebėjimas kuo įdomiau ir sumaniau save pristatyti, bet ir jo išvaizda. Juk senoji išmintis sako: „Pasitinki žmogų pagal išvaizdą, o išlydi pagal protą“.

Argi ne juokinga, aną dieną internete aptikau įdomų straipsnį, kuriame mergina pasakojo būtent apie anksčiau minėtą pokalbį. Ilga nemigos naktis, jaudulys ir baimė, pasak straipsnio herojės, buvo neatsiejami iki pat paskutinės pokalbio minutės. Ji džiaugėsi, kad „šefas“ tą dieną buvo geros nuotaikos, todėl pokalbyje ji jautėsi laisviau negu tikėjosi. Tiesa, glumino idėmus žvilgsnis ir sukti klausimai, tačiau pokalbio pabaigoje paaiškėjo, kad jos atsakymais įmonės direktorius buvo patenkintas, mat daugelis prieš tai atėjusių į tokio pobūdžio pokalbį pasimesdavo ir nemokėdavo į juos protingai atsakyti. Tada aš susimąščiau, kam reikia pateikti tokius klausimus. Matyt, tiesa, jog visuomenė, pernelyg stipriai spraudžiama į rėmus, keičiasi, rieda blogio pusėn kiekvieną akimirką, jeigu žmogui malonu matyti, kaip jo pašnekovas suglumsta. Kodėl negalima visko supaprastinti, kalbėti su visais kaip lygus su lygiais? Kodėl visada galvojame apie save, kaip apie kažkuo geresnį už likusius? Tuomet vienas draugas paaiškino, kad mes visada norime patikrinti, ar kitas yra protingesnis ir geresnis už mus. Tikriausiai todėl taip elgėsi ir pastarasis „šefas“. Ir jis, deja, tikrai nėra vienintelis. Beje, visi mes elgiamės panašiai, o vėliau ir savo vaikus mokysime to paties. Juk tai rėmai, į kuriuos įtilpti *privalu*, o jeigu ne, tu būsi niekam neįdomus, net neegzistuos.

Žmonės išspraudžia save ir aplinkinius į pernelyg siaurus rėmus, tikisi vieni iš kitų tiek daug, kad nė patys to nesuvokia. Matyt, Prokrustas nebuvo toks žiaurus, kaip šių dienų žmogus, kuris nuolat bet kokia kaina kovoja už būvį ir vietą po saule. Tačiau tikriausiai tai yra gerai, juk visuomenėje turi išryškėti žmonės, kurie iš tikrųjų yra kitokie, drąsesni ir protingesni už kitus, kad galėtų rodyti pavyzdį likusiems. Tik ar nevertėtų „praplatinti“ tų rėmų, kad gyvenimas taptų geresnis?

„Simpsonai“ išgelbės pasaulį!

Na, o jei ne pasaulį, tai bent paauglius, godžiai į plaučius traukiančius KENKSMINGUS tabako dūmus ir ne bet kada, o mokykloje pertraukų metu. Tačiau nepulsime dabar jų moralizuoti, teisti, kritikuoti, tebūnie šįkart skęstančiųjų skendimas jų pačių reikalas!

Turbūt visi esame matę nutrepliantą kelelį į miškelį, kur patraukti dūmą susirenka „auksinis“ mūsų mokyklos jaunimėlis. Jei ir tu šiuo keleliu esi ėjęs, daug pasakoti apie jį tau nereikia. Beje, jei tu juo nežingsniavai, gali save įtraukti į nykstančių rūšių sąrašą, turbūt juo eiti tiesiog garbės ir orumo reikalas. Nesusimąstei?! Juokauju! Gali savimi tik pasididžiuoti, jog turi galvą ant pečių ir sugebi pagal paskirtį ja naudotis, nepasiduodi bandos jausmui.

Nuobodžias pamokas praskaidrina pertraukos, kurių metu galime lengviau atsipūsti, pakalbėti su draugais, nuskuosti į valgyklą ir nuraminti pilvą, kuris visą pamoką nerimastingai tau grojo maršą, ar tiesiog padrybsoti šalia (ant) palangės. Tačiau, pripažinkime, kauptai nuobodžiai skamba ir taip kasdieniškai monotoniška, jog pagaliau kaip norisi jos didenybės įvairovės! ☺ Kiti nesnaudžia ir mėgina save „įrašyti“ į suaugusiųjų gretas su smilkstančia cigarete rankoje, sava „chebra“ per pertraukas. Taip, galbūt, tą akimirką tu pasijauti „kietųjų“ sąjungos nariu, tačiau juk viduje dar tebesi tik vaikas, kuris nori kuo greičiau užaugti. Ar verta aukoti sveikatą, grožį ir tėvų

sunkiai uždirbtus pinigus šiam tariamam malonumui? Spręsti tau.

Vienoje Vilniaus mokykloje buvo sugalvota pertraukų metu rodyti jaunimo, o galbūt ir ne vieno suaugusiojo jau pamėgtą tragikomediška nuotaikingą animacinį serialą „Simpsonai“!

Kaip manai, ar tai padėjo ne vienam rūkoriui sutaupyti vieną kitą cigaretę ir brangias jo gyvenimo 14 min.? O, tikrai taip! Neįtikėtina, bet taip jau yra, jog jie ne už mokyklos kampų ar miškeliuose leisdavo pertraukas, o žiūrėdami šmaikščiąją šeimynėlę. Šaunu, tiesa?

Aisčio Jurkonio nuotraukos

Ne pro šalį ir mūsų gimnazijoje būtų surengti tokias išpūdingas pertraukas, galbūt ir mes padėtume rūkoriams sutaupyti pinigų, keletą gyvenimo akimirkų. Nuspalvintume savo pertraukas „sipmsoniškom“ spalvom!

*Agnė Bielinytė,
1b g kl.*

Išvarėm šiltą žiemą!

Aiščio Jurkonio, 8a kl., nuotrauka

Vasario 5 d. būrelis užgavėniautojų negailestingai sudegino ir Nemune paskandino taip ir nespėjusią sniegu mūsų padžiuginti žiemos pamėklę MOREĘ.

Redakcija

Rasa Vitkauskaitė, Asta Želežauskaitė,
 Monika Valeišaitė, Živilė Aleksniūnaitė,
 Justina Ivanauskaitė, Martynas Žėkas,
 Giedrė Pačkauskaitė, Aistis Jurkonis,
 Agnė Bielinytė, Ernestas Gaidukevičius

JAGA

Laikraštį kuruoja: Rita Černiauskienė, Vytautas Černiauskas

„Šuliny“ ©

ADRESAS

Seinų 10, LT-65333 Merkinė, Varėnos raj. tel 8 310 57275